Danas

za samoobrazovanje
Rilten
uciteljneznalica.org
društvena pitanja

KAPILARNO

TRI lica nasilja vlasti na kapilarnom nivou. Pokradeni izbori u mesnoj zajednici; iživljavanje privatnog izvršitelja nad svima koji izgledaju kao da ne mogu da uzvrate; moćnici sveta, od Talibana i dronova pa do pandura i krujumčara, seju mrtve i slomljene. Ako bude podjednako kapilaran, solidarni kontranapad ima šansu.
Učitelj neznalica i njegovi komiteti

Nasilje nad izbornom voljom građana Nove Pazove

VRLO je jasan odgovor na naizgled mutno pitanje zašto je prošle subote Komisija za izbor članova Saveta Mesne zajednice Nova Pazova, koji se održava 14. maja, potpuno neosnovano zabranila izbornu listu Grupe građana „IZBOR OPŠTINA NOVA PAZOVA – Milan Turanjanin". Pitanje koje se odmah nameće svima, osim građanima Nove Pazove, zapravo glasi: zašto bi vlasti rasipale resurse svog dragocenog aparata za nasilje, korupciju i prevare na tamo neke mesne izbore?

Odgovor je vrlo jednostavan: zato što imamo ozbiljne šanse da pobedimo, zato što nelegitimni sistem ne podnosi ni najmanji poraz i gubitak apsolutne dominacije, i zato što naša pobeda u Novoj Pazovi ima simboličku i moralnu snagu koja prevazilazi značaj mesnih izbora.

Razvoj vezanih ruku

Nova Pazova je bila zasebna opština do 1960. godine, kada je pripojena novoj, ukrupnjenoj opštini sa centrom u Staroj Pazovi. Od tada pa do danas razvoj Nove Pazove spao je isključivo na njene građane. Da i u vreme socijalizma nismo bili snažan preduzetnički centar, pitanje je da li bi mesto danas uopšte postojalo, ili bi ga polako napustili svi koji završe osnovnu školu i imaju bilo kakve životne planove. Ipak, opstali smo kao dinamična zajednica sa snažnim privatnim inicijativama, i zavredeli da danas imamo najintenzivniju industrijsku zonu u Srbiji, u kojoj posluju vodeće svetske kompanije. Dolazak industrije je, naravno, dao dodatni zamajac već razvijenom lokalnom preduzetništvu, ali ništa od svega toga nije poboljšalo uslove života Novopazovčana. Život nam je poslednjih decenija ustvari sve lošiji, jer opština Stara Pazova ne samo da ubira sav prihod od razvijene privrede Nove Pazove, nego nam ukida i degradira ustanove i infrastrukturu koja je još u prošlom veku smatrana civilizacijskim minimumom: ukinut je Beo voz i autobuska linija do Beograda, Dom zdravlja je sveden na ambulantu, rendgen preseljen u Staru Pazovu, ugašen Kulturno-poslovni centar, ugašena prva lokalna televizija, zatvoren šalter za izdavanje ličnih dokumenata. Starim komunalnim sistemima odavno su potrebne ozbiljne investicije. Vodovodne cevi napravljene od azbesta, malog profila, konstantno su zapušene muljem, pijacu treba proširiti, kanalizacioni sistem popraviti i dovršiti. Sve bi to bili rešivi problemi za bogatu opštinu kakva bi Nova Pazova mogla biti, međutim opštinske vlasti Stare Pazove nam se obraćaju samo pred izbore, da ponovo obećaju izgradnju parka, jezera i sportske sale, što su ostala neispunjena obećanja od prethodnih izbora, i onih pre njih. U međuvremenu, od uspešnog mesta koje je zvanično bilo centar male privrede u Sremu, spali smo na to da imamo samo jednu banku i to sa smanjenim brojem šaltera... Da ne nabrajam dalje, napor da se Nova Pazova razvija u skladu sa svojim potencijalima izgleda kao da igrate utakmicu vezanih ruku.

Izbor za opštinu

Inicijativa za odvajanje Nove Pazove u zasebnu opštinu stara je više decenija, ali je ključni zamah dobila na prošlogodišnjim opštinskim izborima, kada je sa platformom za formiranje opštine naša Grupa građana osvojila 8% glasova na nivou cele staropazovačke opštine, i čak 25% glasova građana Nove Pazove. Drugi smo po snazi u opštinskoj skupštini, posle SNS-a. Najjača smo opozicionа grupacija, uprkos tome što je deo građana sumnjao da jedna potpuno nezavisna lista poput naše može čak i cenzus da pređe, zbog čega nam nisu dali svoj glas. U protivnom bi rezultat bio znatno bolji.

Na naš uspeh i sve veću podršku, SNS-ova vlast u Opštini Stara Pazova je reagovala starim trikom – pokrenuli su konkurentsku Grupa građana „ZA OPŠTINU NOVA PAZOVA", kako bi zbunili birače i pocepali naše biračko telo. Zato smo izbore za Savet Mesne zajednice Nova Pazova videli kao šansu da učvrstimo i unapredimo podršku koju smo stekli dokazavši da napor nije besmislen, da cilj nije nemoguć i da solidarnost, uzajamno poštovanje, poverenje i dobra organizacija mogu da nas dovedu do formiranja opštine i rešenja nagomilanih infrastrukturnih problema.

Naravno, kao i naše komšije i sugrađani, i vlasti su shvatile da možemo da pobedimo. Broj i raspoloženje građana koji su prošle nedelje svakodnevno punili našu kancelariju da daju potpis podrške izbornoj listi, uplašili su vlast.

Nasilje je početak kraja

Čim su nam formirali suparničku grupu građana, shvatili smo da cilj vlasti nije samo da nas pocepa, već i da dovede u pitanje naziv naše liste. Zato smo u naziv naše Grupe građana uneli moje ime i prezime kao nosioca liste – upravo da bi smo otklonili opasnost da lista bude odbačena zbog približnog imena.

Ipak, Komisija za izbor članova Saveta Mesne zajednice Nova Pazova je procenila da je naziv Grupe građana „IZBOR OPŠTINA NOVA PAZOVA – Milan Turanjanin" približan nazivu Grupe građana „ZA OPŠTINU NOVA PAZOVA", i naložila nam da u roku od dva dana, u nedelju i za Prvi maj, kada je veliki broj naših sugrađana odsutan zbog praznika, promenimo naziv liste i ponovo prikupimo više od 500 potpisa. Ovaj nemoguć zadatak nismo ni pokušali da ispunimo, tako da je lista u utorak odbijena, na šta ćemo se žalili Upravnom sudu. Odgovor očekujemo u nedelju 7. maja. Za taj dan smo već zakazali protestnu šetnju, koja kreće od centra Nove Pazove sa početkom u 11.00 časova.

Osnova za žalbu ima mnogo, radi se o očiglednom nasilju, ali posebno ističem da je zaključak Komisije potpisao zamenik predsednika Marko Radujko, jer je predsednik napustio izbornu komisiju iste večeri kada smo predali listu kandidata i tražio da ga ne mešaju u nasilje nad građanima Nove Pazove.

Vlast ne želi da odstupi ni za jedan pedalj, pa ni da se souči sa porazom u mesnoj zajednici čiji su rashodi u 2016. godini bili svega 15.164.907,79 dinara, jer znaju da taj poraz kod naroda budi ono što je po vlastodršce najopasnije – nadu! Njihova neprikosnovenost počiva samo na tome što u ljudima bude najgore. Snaga im je u lošoj i neartikulisanoj opoziciji, i utučenosti birača koji ne vide izlaz. Zato buđenje entuzijazma za promenama i poverenje naroda u zajednički cilj toliko plaši vlasti da ne prezaju od nasilja, očiglednog kršenja zakona i pritisaka na ljude ni na najnižim, naizgled beznačajnim nivoima vlasti.

Za njih ovo nije najniži nivo vlasti, nego početak kraja korupcije i malodušnosti koju su raširili među građanima. A za nas je njihov strah jasan znak da idemo ka pobedi.

Milan Turanjanin, nosilac liste Grupe građana „IZBOR OPŠTINA NOVA PAZOVA - Milan Turanjanin

STOP IZBACIVANJU PORODICE HAVATMI NA ULICU!

SLUČAJ prinudnog iseljenja porodice Havatmi predstavlja još jedan dramatičan primer izbcivanja na ulicu onih koji su postali žrtve nehumane prakse i samovolje privatnih izvršitelja.

Stan u kom žive penzionerka Branka Havatmi i njen sin sa invaliditetom, prodao je privatni izvršitelj Nenad Botorić. Branka Havatmi ne izbegava plaćanje duga, koji iznosi 6.500 evra. Prema njenim navodima, Botorić prethodno nije pokušao ni jedan od manje drastičnih načina naplate duga, niti je Branki dostavio odluku o prodaji stana i dao joj priliku da zaustavi postupak i plati dug na drugi način. Stan u opštini Stari grad površine 48 kvadratnih metara, na lokaciji gde se kvadrat stambenog prostora prodaje za više od 2.000 evra, prodat je za svega 16.000 evra. Sve to je užasna svakodnevnica sistema u kom pravičnost i humanost izvršenja zavise isključivo od ličnosti izvršitelja. Ukoliko je izvršitelj osoba bez savesti, ne postoje nikakve sistemske prepreke da takav čovek ne oduzme šta god poželi i uništi živote čak i jednoj penzionerki i njenom sinu sa invalidetetom.

Jedino što mu još može stati na put je solidarnost građana i građanki. Brankine komšije su već sprečile raniji pokušaj iseljenja, a najava narednog iseljenja, zakazanog za 4. maj, pobudilo veliku pažnju medija i građana na društvenim mrežama.

Trajno rešenje i sprečavanje daljeg nasilja nad najugroženijima moguće je samo ukoliko se stvari promene sistemski. Pre svega, nužno je zabraniti izvršenja duga nad jedinim krovom nad glavom kao i prinudna iseljenja po bilo kom osnovu iz jedinog stana kojeg dato domaćinstvo ima i može da priušti, po uzoru na procedure koje se primenjuju u Sloveniji. Takođe, izvršenja se moraju vratiti u nadležnost suda kako bi se štitio javni interes a ne privatna volja izvršitelja. Naglašavamo da je po obavezama koje proističu iz Međunarodnog pakta o ekonomskim, socijalnim i kulturnim pravima, država dužna da obezbedi sistem u kom će se prinudna iseljenja sprovoditi samo kao poslednja opcija, uz puno poštovanje prava građana koji se iseljavaju, i apsolutnu zabranu da posle iseljenja postanu beskućnici. Nažalost, svedoci smo da država, umesto pomoći najsiromašnijima, učestvuje u daljem produbljivanju njihovog siromaštva i narušavanju dostojanstva, stvarajući društvo nepravde i bede.

Napominjemo da je Branka Havatmi pokušala da se žali Komori javnih izvršitelja na Botoričevo nečovečno postupanje, i da je Komora u potpunosti stala iza svog člana, što nam jasno govori kakve će biti posledice ukoliko se propisi što hitnije ne promene, i ukoliko se u međuvremenu solidarni građani, komšije, prijatelji i svi koji se protive iživljavanju nad najslabijima ne mobilišu protiv nasilja i samovolje.

U Beogradu, 3. maja 2017. godine

Socijaldemokratska unija, Ministarstvo prostora, Ne da(vi)mo Beograd, Ko gradi grad, Yucom – Komitet pravnika za ljudska prava, Učitelj neznalica i njegovi komiteti, Udruženje radnika i prijatelja Trudbenika, Jednakost, Levi samit Srbije, Marks21, Udruženi pokret slobodnih stanara (Niš), Grupa za konceptualnu politiku (Novi Sad), PRAXIS, Žene u crnom, Rekonstrukcija ženski fond

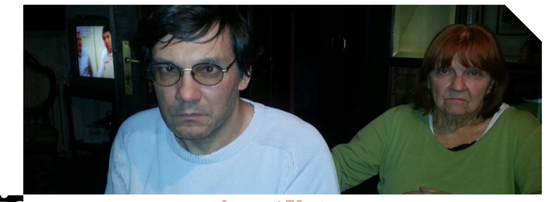

Imenovati TO ratom

HABIB

DOLAZIM iz Pakistan Bara Kiber Agency (jedna od 8 plemenskih oblasti u Pakistanu). Studirao sam građevinarstvo u Pešauaru. Otac mi je poginuo kada sam imao 16 godina. Neko je pucao na njega jer sam ja tada išao u školu. U našoj provinciji talibanski teroristi ne dozvoljavaju da se ide u školu. Oni žele da im se ljudi priključe u borbi protiv Avganistana i pakistanske vojske, kao i protiv običnih ljudi. Od mene su tražili da im se pridružim, obećavajući da će mi dati sve što mi je potrebno, ali ja sam razumeo da njihova ponuda nije bila iskrena, i da su oni teroristi. Takođe i moja majka bila je protiv toga… Rekao sam im da ne želim da im se priključim i da želim da učim. Zapretili su da ću silom morati da im pristupim. Pošto se regija u kojoj živimo nalazi na granici Avganistana i Pakistana u njoj se nalaze mnoge talibanske grupe – Tehreek Lashkary Islam, Lashkary Tayeba, Lashkary Jangjoo, Tahreky Taliban, Emarat E Islam, Insaruleslam, itd. Zbog svega toga doneo sam odluku da napustim Pakistan… Kada sam došao kući iz Pešuara rekao sam majci da se pripremam za put u Evropu i ona je briznula u plač. Kada su moja sestra i mali brat videli majku da plače i oni su zaplakali.

Foto: Jalabib Afridi

Prvo sam došao u Pešauar. Odatle mi je krijumčar uzeo kartu za Karači, glavni grad Pakistana, i odatle za Baluchistan Gawader (luka na jugozapadu Pakistana, blizu iranske granice), odakle smo išli motornim čamcem u Iran, 15 izbeglica i dva konduktera. Niko od nas nije imao sigurnosne pojaseve, i veoma smo se plašili mora… Na Iranskoj obali sačekalo nas je već dosta izbeglica, tako da kad smo iskrcali bilo ukupno nas je oko 70 ljudi ukupno. Sve zajedno su nas utrpali u 2 teretna vozila koja nisu bila prevelika tako da smo sedeli jedni drugima na glavama… Kada smo konačno stigli do prvog odredišta, svi smo bili već veoma izgladneli. Niko nam nije davao hranu, niti smo imali mogućnosti da je nabavimo... Jeli smo samo nešto malo biskvita... Zatim su nas vozili još 20 kilometara i odatle smo krenuli da pešačimo narednih 8 sati dok nismo dospeli do sledeće, kuće… Dali smo nešto dolara krijumčarima i tek onda su nam doneli nešto hrane. Sledeću noć pešačili smo 10 sati kroz *džunglu*, u kojoj smo morali da se zadržimo još neko vreme... Tu smo naišli na gomile leševa, muškaraca, žena, i takođe dece… Bio sam preplašen i plakao sam, svi su bili prestravljeni… Sutradan smo stigli do druge lokacije ugovorene od krijumčara gde nas je čekao prevoz koji nas je dopremio do Teherana. U Teheranu, gde je bila nesnosna vrućina, ostali smo jedan dan i odatle stigli drugim prevozom do blizu granice Turske i Irana, odakle smo do same granice pešačili još 5 sati… Za prelazak granice trebalo nam je još 6 sati, jer je na sve strane bilo mnogo kontrole… Kada smo se dokopali turskog auto-puta pojavila se policija i počela da puca na nas. Svih oko 150 ljudi, koliko nas je tada išlo zajedno, krenuli smo da bežimo prema planinama. Neki ljudi su uhvaćeni, a mi ostali smo nastavili put kroz planine u Tursku. Bilo je strašno vruće, niko nije imao vode. Tada sam po drugi put plakao... Pešačili smo nekih 15 sati, usput smo izgubili neke ljude ljudi koji nisu izdržali i izdahnuli su na putu, žene, deca, muškarci… I na putu je već bilo dosta leševa, ljudskih kostiju… Posle 15 sati hoda stigli smo u prvi grad u Turskoj… Tu smo ostali dva dana… Kada krijumčar uzme pare od izbeglica on sve za njih radi… Mi smo dali novac krijumčaru i ja sam se po prvi put posle 22 dana javio svojoj majci da kažem da sam stigao u Tursku, posle 22 dana… U Turskoj sam ostao 16 meseci. Tamo sam radio, jer mi više nije ostalo novca… Kada sam zaradio 3.000 eura pričao sam sa krijumčarem… On je tražio 3.500 eura, tako da smo napravili dogovor… Rekao sam da sam spreman za put… Dva dana sam ostao u njegovoj kući… Zatim smo stigli na granicu Turske i Bugarske… Bilo nas je 27 muškaraca i dve žene… Hodali smo celu noć i u rano jutro ušli na bugarsku teritoriju… Tada nam je krijumčar rekao da ćemo hodati još 4 naredna dana, iako je prethodno u Istanbulu dogovor bio da ćemo hodati samo 2 sata. Pešačili smo kroz *džunglu* 10 sati, i onda se na obali gde smo pravili pauzu odjednom pojavila bugarska policija i počela da viče na nas da legnemo na zemlju. Bilo je dva policajca i niko od nas se nije usudio da potrči. Prišli s nam i počeli da pretresaju svakoga ponaosob. Prvo su nam uzeli mobilne telefone, sav novac što smo imali pri sebi, a zatim su zvali pojačanje. Jedan autobus i dva policijska džipa su stigli, nama su naredili da se postrojimo u red i tako su nas uveli u autobus. Odvezli su nas nazad do granice. Na granici su nam oduzeli torbe, skinuli nam odeću, cipele, i sve što smo imali… Ostavili su nas samo u donjem vešu… Onda su počeli da nas tuku… I ostavili su nas tu na granici (sa turske strane), u sred *džungle,* bez cipela i odeće, samo u donjem vešu… Dva dana smo pešačili smo kroz *džunglu* bez odeće i obuće. Hranili smo se travom. Pošto nismo imali GPS trebalo nam je nedelju dana da stignemo do prvog mesta u Turskoj... Ljudi u Turskoj su nam dali odeću, hranu i sve ostalo… Međutim turska policija nas je sve uhvatila i privela u zatvoreni kamp (kao zatvor) gde smo ostali 12 dana. Posle 12 dana oni puštaju izbeglice u Istanbul. U Istanbulu smo opet smo došli u kuću krijumčara i rekli da idemo ponovo… Posle 5 dana opet smo bili na bugarskoj granici i pešačili kroz *džunglu* 4 dana. Četvrtog dana policija nas je pronašla u *džungli.* Kada smo videli policiju počeli smo da bežimo na sve strane… 5 sati smo bežali kroz *džunglu* i izgubili krijumčara sa GPSom. Tako da je na kraju policija uspela da nas pohvata sve. Opet su nas pretresali, uzeli sve novce, mobilne telefone i hranu. I krenuli su da nas tuku… Bilo je puno policije i svakog su tukli ponaosob. I opet su doterali autobus i vratili nas na tursku granicu, uzeli nam opet odeću, cipele, torbe, sve, i tamo nas ostavili… Opet smo ušli u *džunglu* bez odeće i cipela i pešačili do prvog turskog grada… Lokalni ljudi su nam opet pomogli, dali hranu, odeću i obezbedili autobus do Istanbula… Ovaj put policija nas nije uhvatila... Otišli smo direktno u kuću krijumčara... I nakon par dana opet smo išli na granicu… I opet smo bili deportovani u Tursku… Tek peti pokušaj je uspeo i uspeo sam da dođem do Sofije… Kada sam stigao u Sofiju krijumčar mi je rekao da sad idemo za Francusku. Tri dana sam bio u njegovoj kući… Hranu nam je davao samo jednom dnevno… Kada je krijumčar dobio novac ostavio me je u centru Sofije i rekao da drugi krijumčar dolazi po mene… Bilo nas je četvorica prijatelja u grupi… Čekali smo 7 sati u džamiji u delu za molitve, ali niko se nije pojavio… Na kraju, u večernjim satima čuvar nam je rekao da se džamija zatvara i da moramo da izađemo. Kada smo izašli, ispred je čekala policija i tražila nam legitimacije. Rekli smo da nemamo dokumenta. Priveli su nas u policijsku stanicu gde smo ostali jedan dan bez hrane. Tamo je bilo još dosta migranata i svi su bili veoma izgladneli. Odatle su nas odveli u zatvoreni kamp (zatvor) i tamo sam ostao 14 dana… Kamp je bio veoma prljav… To nije bilo za ljudska bića, čak ni za životinje… Spavali smo na zemlji bez duseka i bez prekrivača… Jedne noći jedan od nas je imao dizenteriju… Zvali smo policiju da ga puste do toaleta… Kada su došli počeli su da nas sve tuku i rekli da nema toaleta i da može da vrši nuždu na licu mesta… Takođe nisu puštali da dođu doktori… Ni kada smo se žalili da se pacijenti prebijaju niko nije reagovao… UNHCR takođe radi tamo, ali oni ne rade za ljude… I sve je bilo tako prljavo, i hrana koju smo jeli je užasno smrdela… To nije bilo za ljude… Posle 14 dana su me pustili odatle i prešao sam u otvoreni kamp…

U otvorenom kampu sam bio 17 dana kada mi je moj krijumčar javio da je moj *game* (ugovoreni prelaz granice u izbegličkom slengu) spreman. Stigao sam u Sofiju i sreo se sa njim. Pitao me je da li sam spreman za istu noć… Rekao sam da sam spreman… U 5 popodne krenuli smo kolima prema granici. Stigli smo tamo za 6 sati i odatle pešačili 4 sata kroz Bugarsku do granice, prešli granicu i pešačili kroz Srbiju još neka 2 kilometra. Tu smo čekali neko vreme da se satanemo sa dva krijumčara, bilo nas je 34 osobe i njih dvojica. Nastavili smo da pešačimo svi zajedno neko vreme, a onda je počela kiša. 8 sati smo hodali po kiši i bili smo potpuno mokri… Dva dana smo išli kroz *džunglu* da bi došli do ugovorene lokacije. Tu smo ostali jedan dan, dok nije došlo vozilo i sve nas prebacilo do Beograda u kuću drugog krijumčara…. Ti krijumčari su nas tu pretukli i uzeli nam novac i mobilne telefone, jer izgleda da nisu bili plaćeni od glavnih krijumčara… Onda smo morali da zovemo i tražimo da im se plati… Kada su dobili novac, odvodili su nas četvoricu po četvoricu u Infopark kod Železničke stanice. U početku nismo imali ni novca niti mobilne telefone, niti išta za spavanje… Takođe hrana se u to vreme distribuirala za izbeglice jednom dnevno… Jeo sam tu hranu jednom dnevno, jer nisam imao novca… Onda sam zvao svoju majku i počeo da plačem. Rekao sam joj da sam ostao bez para, da jedem jednom dnevno i zamolio je da mi pošalje nešto para… Ona je rekla da sada nema para da mi pošalje… Moja majka, mali brat i sestra žive u kući našeg ujaka koji ih pomaže… Ali, za nedelju dana ona je uspela da sakupi nešto para pošalje mi preko Western Uniona. U Srbiji sam već 7 meseci i nemam dovoljno para da platim krijumčara… Imam dosta poznanika sa kojima sam putovao, koji su danas u raznim evropskim zemljama… Oni su otišli u Evropu preko krijumčara… Danas krijumčari traže 3.000 za prebacivanje do Italije ili Austrije. Pokušavao sam više puta sam da pređem Hrvatsku garnicu, ali me je Hrvatska policija svaki put vraćala… Pokušavao sam i vozom… Ovo je moja životna priča od Pakistana do Srbije.

U Pakistanu sam mislio da ljudi iz Evrope poznaju humanost, ali naša predstava o tome bila je loša… Video sam ljude u Bugarskoj, Hrvatskoj i Mađarskoj, i ništa od humanosti kod njih nisam našao…

Jalabib Afridi
Prevod Vahida Ramujkić

Izdavač:
Učitelj neznalica i njegovi komiteti
Uredništvo:
Vahida Ramujkić, Noa Treister, Vladimir Novaković, Ivan Velisavljević, Ivan Zlatić
Dizajn i prelom:
Matija Medenica

donator:
FONDACIJA ZA OTVORENO DRUŠTVO • OPEN SOCIETY FOUNDATION

partneri:
Savez za radničko društvo